

Mitt livs resa, trots Addison!

Om att resa till Colombia och bli förälder

*En resa utöver det vanliga, en resa till Bogotá i Colombia för att hämta vår dotter!
Äntligen! Vi som hade väntat så länge!*

Men vänta nu, hur ska det gå med Addison? Hur ska jag klara den höga höjden? Vad ska jag göra om jag blir magsjuk? Finns det ok sjukvård? Klarar min Addisonkropp den psykiska pressen det är att bli förälder över en natt till någon annans barn? Tusen frågor snurrade i huvudet och från att vara hur förberedd som helst inför resan blev jag livrädd, hur ska detta gå? Ska Addison stoppa mig från att bli förälder? Så snart jag ställt frågan besvarade jag den själv; ALDRIG! Nu reser vi!

Efter 17 år med Addison börjar jag få en viss vana och tycker mig känna min kropp relativt väl. Jag vet i stort sett i vilka situationer min kropp kräver extra kortison och behöver inte så ofta rådfråga experter om olika saker.

Jag har även varit på många resor och har alltid varit noga med att ha med mig sprutor och papper med läkares ordination och råd vid en ev. krissituation. Under åren har jag även varit med om flera Addisonkriser och varit inlagd flera gånger på sjukhus vilket alltid har gått bra. Dessa erfarenheter gjorde att jag kände mig rätt trygg med min Addison, ända tills nu....

Nu var det då dags för något utöver det vanliga! Jag och min man skulle ut och resa, men inte på en vanlig turistresa utan vi skulle äntligen få åka på vårt livs resa, resan till vår dotter!

Jag packade ner så mycket kortison så jag tror det hade kunnat räcka ett helt år! (Att knarkpoliserna i Colombia inte var misstänksamma var ett under....) Jag hade solu cortef i alla väskor, även i handbagaget för den långa resan. I alla väskor hade jag papper på engelska och spanska om Addison och vad som bör göras i en krissituation. Jag hade den nya Addisonamuletten runt halsen och sjukhusinfo på usb-minne. Som om detta inte borde räcka hade min man som är van att förklara för sjukvårdspersonal om Addison då han varit med vid

flera kriser och intagningar på sjukhus, även papper, piller och sprutor i sin väska samt att han hade laddat ner den nya Addisonappen till I-Phone. Kort sagt, vi var förberedda för alla ev. händelser!

Men allt gick så bra, kanske för att vi var så förberedda vem vet?

Väl framme kände vi båda direkt av den tunna luften, Bogotá ligger på 2600 möh. Det var tungt att andas och jag blev väldigt lätt andfädd.

De första dagarna i staden mådde jag inte alls bra, kände att det var tungt att andas och jag kände mig svag och trött. Jag mådde illa nästan hela tiden och var konstant orolig för att bli magsjuk. Detta innebar att jag åt väldigt lite i början vilket gjorde att jag blev ännu svagare. Jag valde därför att öka kortisondosen från mina vanliga dos på 25mg till det dubbla de första dagarna. När vi fick vi vår dotter hamnade ju både jag och min man i en slags chock av alla möjliga känslor vilket naturligtvis påverkade min kropp! Nog för att jag inte födde där på hotellrummet, men enormt hormonpåslag måste det ha blivit eftersom alla känslor svallade på en gång!

Det var svårt att veta vad som gjorde vad i att jag inte mådde bra i början. Var det den nya maten som påverkade magen eller stressen med min nya roll som mamma och att vi var i ett främmande land där vi inte förstod språket eller var det bara att jag var orolig för att bli sjuk som gjorde mig sjuk? För att få hjälp gick jag upp mitt i natten (Bogotá har en tidskillnad på – 6 tim jmf. Med Sverige) för att ringa till min endokrinolog på Huddinge sjukhus. Detta var jättebra och han lugnade mig väldigt mycket genom att ta ner mig på jorden lite. Han gav mig rådet att trappa ner kortisondosen eftersom den borde var allt för hög om jag dubblat den. Han var övertygad om att det var den psykiska stressen som gjorde mig orolig vilket jag inte behövde vara, han kände väl till sjukvården i Bogotá och den var bra. Inte vet jag om han faktiskt gjorde det men efter detta samtal kände jag mig mycket lugnare. Jag trappade ner dosen men höll ändå en dos på 35mg under resten av vistelsen. När jag gick ner mer kände jag direkt att jag blev svag, antagligen beroende på den tunna luften.

Under hela vistelsen var jag mycket försiktig med vad jag åt och drack. Jag drack inget kranvatten och jag åt inga färska grönsaker, jag som älskar det! Jag undvek alla färska frukter, utan sådana med skal. Är det något som finns i Colombia så är det färsk frukt, överallt finns stånd med nyhackad mango eller någon annan tropisk frukt, men detta stod jag emot. Det var nog bra, vi hörde många som blev magsjuka, men vi klarade oss!

Efter en tid kom vi in i en slags vardag tillsammans med vår underbara dotter och Addison med alla oro föll åt sidan. Vi fick tid att verkligen lära känna ett nytt land samt vara tillsammans alla tre, det var en otroligt häftig tid som knappt inte går att beskriva för någon som inte gjort något liknade.

Efter sex veckor var det dags att äntligen få resa hem! Vi var så fokuserade på hur resan skulle gå för vår dotter att jag nästan glömde att lägga i sprutor, papper och piller i alla väskor men inget behövdes, resan gick mycket bra, vår dotter sov hela resan och jag mådde bra och kände att jag kunde pusta ut, nu var vi nästa i mål!

Det var nästan komiskt när jag packade upp och insåg hur mycket kortison jag haft med mig, den räcker fortfarande (nu har vi varit hemma i 7 månader). Men det var bra att vara så förberedd, något hade kunnat hända och då hade vi inte skrattat om vi saknat medicin!

Är det något man lär sig av att leva med en kronisk sjukdom är det att vara tacksam för när det går bra och när man mår bra, samt att ta dagen som den kommer om man inte mår bra och att tänka att det löser sig, för på något sätt löser det sig, det gjorde det verkligen i detta fall,

Addisons sjukdom kan inte stoppa mig, låt den inte stoppa dig heller!

